AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,20.
Prijs der Advertentiën van 1 tot 7 regels fl. 0,50 voor elken regel meer fl. 0,07½.

BUREAU VAN DIT BLAD

PLEIN VAN PIETERMAAI, N° 129.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di Abonnement ta fl. 2,— pa tres luna, pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire Aruba fl 10.— pa anja.
Un number só fl. 0,20.
Un anuncio di 1 té 7 regel fl. 0,50, cada regel mas fl. 0,07½.

Het Katholicisme in Japan

—o—

Mogen de Japanneezen ook den lof, dien de H. Franciscus Xaverius, hun groote Apostel, hun brengt, heden ten dage niet meer ten volle verdienen, toch valt niet te ontkennen, dat dit volk, zooals ook de jongste gebeurtenissen bewijzen, schitterende gaven en eigenschappen bezit.

Geheel de beschaafde wereld volgde zorgvuldig den loop van het chineesch-japansche conflict om wille van haar stoffelijk belangen. Ook de Kerk van Christus hield de oogen met aandacht gevestigd op 'tgeen geschiedde in het verre Oosten, begeerig de hoogere, de geestelijke belangen te bevorderen van China en Japan, waar duizenden van Christenen gevonden worden en zij reeds eeuwen het zaad des Evangelies uitstrooide.

Nog geen honderd jaar na den dood van den H. Franciscus Xaverius telde men in Japan twee millioen geloovigen, wier geloofskracht schitterde te midden der vervolgingen in de 17de eeuw, toen een duizendtal missionarissen uit Europa en twee honderd duizend Japanneezen den marteldood stierven.

Men zou denken dat in 1640, toen de laatste Europeaan Japan verliet, de van priesters beroofde Christenheid te midden der vervolgingen zou zijn uitgestorven; maar dit was niet het geval.

Een vonk des geloofs bleef gedurende twee eeuwen smeulen onder de asch.

Mgr. Petit-Jean, van de Vreemde Missiën, die zich met zijn gezellen bij de heropening der havens in 1861 te Nangasaki vestigde, verhaalt het volgende:

Terwijl hij in eene opgerichte kapel lag te bidden, traden drie arme vrouwen binnen, die schuchter rondzagen en vooral haar oogen richtten op het altaar, het kruis en het beeld der Moeder Gods. Toen naderden zij den missionaris en zeiden hem: "Ons hart verschilt niet van het uwe, en in ons dorp zijn allen als wij."

Spoedig daarna kwamen er meerderen tot hem, die hem ondervroegen en hem en zijn gezellen vreugdevol als hunne vaders begroetten, toen zij vernamen dat de missionarissen leefden in gehoorzaamheid aan den Paus, het celibaat bewaarden en Maria eerden.

Dit waren de teekenen, waaraan de Christenen van Japan volgens hunne overlevering de wettige opvolgers van hunne vaders in het geloof zouden kennen.

Nu kwamen er van verschillende zijden uit de christen dorpen velen tot hem in de kleine kapel der 26 Martelaren. Reeds telde men verscheiden duizenden Christenen, toen de vervolging in 1868 zich opnieuw verhief en meer dan 6000 Christenen werden gepijnigd en meer dan 2000 in de gevangenissen omkwamen.

In 1874 kwamen de europeesche Mogendheden tusschenbeide, en de Mikado, eensklaps vol enthousiasme voor de europeesche beschaving, wilde zijn volk deze brengen en schonk, om daarin beter te slagen, vrije uitoefening van den godsdienst.

Hoeveel is sinds dien tijd veranderd!

Van de vroegere kleeding, bewapening, wetten en gebruiken is niets overgebleven. Japan heeft zijn Senaat en Kamer van Afgevaardigden, dagbladen en universiteiten, theaters en vermakelijkheden, juist als Europa; Japan, dat voorheen China slaafsch volgde, heeft door zijn nieuwe bewapening en legerinrichting de Chineezen verpletterd en streeft er naar, in alles Parijs, New-York en Londen te evenaren. Op het gebied der beschaving heeft Japan in 25 jaar een weg afgelegd, over welken de europeesche volken vier of vijf eeuwen gedaan hebben.

En hoe is het te midden van dien omkeer op godsdienstig gebied gesteld?

De Christenen, die in 1868 even snel verstrooid werden als zij zich vereenigden, staan opnieuw saamgeschaard; europeesche missionarissen zijn gekomen; men heeft kapellen gebouwd en scholen gesticht. Mgr. Osouf, sinds benoemd tot aartsbisschop van Tokio, bracht in plechtige audiëntie in 1885 den Mikado een brief over van Paus Leo XIII. De Vorst verklaarde in zijn antwoord, dat zijn christen onderdanen evenzeer zijn gunst zouden genieten als de overige. Hij heeft woord gehouden. De vier bisschoppen van Japan hebben eenige jaren geleden een concilie gehouden, en zoo zij al constateerden dat er nog veel te doen overbleef, konden zij zich toch ook over de verkregen resultaten verheugen.

In 1870 waren in Japan 10,000 Katholieken, in 1880 reeds 23,959 in 1891 niet minder dan 44,505.

Niettegenstaande de pogingen der vooruitstrevende partij, om de afgodspriesters en hunne praktijken in minachting te brengen, is het eigenlijke volk, 37,000,000 in getal, nog heidensch. De stedelingen en geletterden, die den nieuwen koers volgen, zijn reeds veelal tot een zeker scepticisme vervallen: zij bezoeken zoowel schintoistische als boedhistische tempels en zouden ook Jesus naast hunne goden vereerd hebben, als de missionarissen dit hadden toegestaan.

Het groote gevaar dreigt Japan van den kant der universiteiten, waar westersche professoren, tot het rationalisme vervallen, aan dit weetgierig maar wispelturig en eenigszins oppervlakkig volk zoo licht met de wetenschap ook de godsdienstige onverschilligheid zullen mededeelen.

Dit volk, zoo dierbaar aan den H. Franciscus Xaverius, zoo rijk aan martelaren, zoo begeerig naar waarheid, moet aan het ongeloof en scepticisme ontrukt worden.

De missionarissen herhalen het zonder ophouden: Alleen onderwijs op godsdienstig en wetenschappelijk gebied kan Japan bekeeren en het beletten, in den afgrond te storten waarheen het op weg is. Scholen, colleges, zelfs universiteiten zijn er noodig, om de valsche leeringen te bestrijden van schismatieke en protestantsche professoren, die zich op het rijk van den Mikado geworpen hebben.

De volgende tabel geeft een overzicht van de krachten, waarmede de Katholieken van Japan dien strijd moeten voeren: 1 aartsbisschop te Tokio en 3 bisschoppen te Nagasaki, Ozaka en Hakodaté, 227 priesters en religieuzen, 206 kerken en kapellen, 43 scholen met 2825 leerlingen, 17 weeshuizen met 459 jongens en 1343 meisjes, 1 bisschoppelijke seminarie te Nagasaki met 44 seminaristen, twee colleges met 154 leerlingen.

Een Wereldburger

Een cosmopoliet in den goeden zin van het woord, die, wegens zijn ambt, zich in den vollen stroom van het moderne leven moest bewegen en niettemin zijn beginselen niet verzaakte en zijn karakter geheel zijn leven door, handhaafde, was de dezer dagen overleden gezant van den Sultan te Londen, Rustem Pacha.

FUEILLETON

Un persona heroica

Mi estado di comerciante — asina un Aleman Protestant ta conta, — ta obliga mi di haci biage hopi bez. Un biage for di Berlijn na S... lo mi no loebide nunca.

Juist na ora, koe lo nos bai, conducteur a habri porta di nos coupé i un Soeur di Caridad, koe no por a haja lugar den wagen di señoras a drenta.

Como Protestant mi no ta honora Iglesia Catolica i su sirbidornan muchoe, pero pa Soeurnan di Caridad koe den hospital i den un campaña ta juda Protestant, Hudioe i Católico coe mes amor mi tin di mas grandi respect. Parce tambe koe señor, koe tabata sinta banda di mi tabatin mes sintimento, pasobra el a tira su sigar, koe el a huma unbez afor pa no stroba e soeur coe su humamentoe.

Cerca un ciertoe pueblo nos mester a warda un diez minuut i esai a haci e soeur puntra koe e por jega na ora na N. pa haja aja un otro ocasion pa bai K. Un telegramo a jamele na su cas paternal camina su papa tabatá muriendo. Toer koe tabatai a munstra nan interes i a bisele, koe sigur lo nan jega na ora. Ora e Soeur a caba papia el a sera su wowo solamente movimientoe di su boca por a bisa nos koe el tabata reza su rosario. Toer biagero tabatin compasion coe e soeur moza i tabata papia coe otro masjar ketoe pa nan no strobele.

Na station di H... algun biagero a sali i dos jonkman a drenta.

Di mas moza — e por tabatin un 19 anja asina — a mira algun tempoe caba e soeur den su cara, pero e soeur a sigi reza i a haci manera el no a ripara nada. Coe e mal idea di bofon di Catolicismo el dici coe su amigoe, koe e no tabatin di reza mas un anja larga, pasobra na Kevelaar el a haja indulgencia. Su amigoe, ta hari. Esai a dunele animo i el a coeminza papia di combentoenan coe palabra di mas mahoso i mas tantoe el a papia mas tantoe su amigoe ta hari. Otronan, a mi tambe a munstranan coe nos hacir, koe nos no a haja toer esai asina bónita, pero ningun a papia un palabra coe nan. Alafin e tabata tribi puntra e soeur, ki penetencia el a haja di su confesor.

Cara di e soeur a bira corra, pero el a keda ketoe i ni mira mes el a mirele den su cara. E señor bieuw banda di mi ta weitele for di ariba te abao i anto el a bisa: „Jonkman bo papiamentoe loco nos a larga pasa, pero awor koe bo ta tantoe sin berguenza pa ofende un muher, kiko! un Soeur di Caridad coe bo palabra mi no ta wanta mas. Keda ketoe i no papia mas!"

Toer pasagero a munstra koe el a papia bon.

E jonkman no por a wanta, koe e señor a papia asina coe né i pa toe na venganza e dici coe e soeur: „Ta un duele koe bo a drenta combentoe asina moza, podiser lo bo ta cazar caba, bo ta ...."

Palabra di menosprecio a sali for di boca di differente hende koe tabata aja. E soeur a bira bleek, pero e dici unbez: Señor, bo palabra ta masjar bonita, pero mi no por responde ariba nan. Pesai mi ta pidi bo no papia mas,.... pa amor koe bo tin pa bo papa, el a pone acerca, ora el a mira koe e jonkman kier a responde.

„Mi papa? kiko.... kiko? Di com.... kiko bo sabi di mi papa? Zoo, zoo.... bo sabi....of bo kier sabi si e ta Catolico?.... Bonita! Un florin mi ta doena na toer bo enfermonan ora bo a conoce mi papa. Te awor mi no tabata sabi koe soeurnan tabata infalibel manera Papa di Roma, Ha! Ha! Esai si ta bonita."

„Spaar bo florinnan bo por doena nan na bo Mamá. Pero pa bo sabi koe mi no tin di ta infalibel pa conoce bo papa, mi ta conta bo, koe bo tin un roeman hombermas bieuw koe bo, koe 5 of 6 anja pasa a horta 5800 florin di un banquero, cual suma el a usa pa paga su debe i pleiziernan. Bo papa un hende respetabel a bai cerca e banquero i a pidiele coe lagrima di larga e cuenta na scondir i di no scandalizele pa motiboe di su jioe homber di mas moza koe el a trecele aja tambe. E banquero a haci manera bo papa a pidi pero bo papa a moeri di duele. E jioe di mas moza ta bo e banquero ta mi papa, koe ta muriendo."

Toer a keda ketoe, e soeur tabata jora. E jonkman no por a papia di spantoe. Su amigoe a keda sinta weita abao ariba vloer. Ora ferrocarril a keda para na un otro station nan dos a sali i drenta den un otro wagen.

Despues koe nan a bai nos a keda ketoe, i tabata sinti un compasion grandi pa soeur koe bandonnando mundoe i rikeza pa enfermo i pobernan ta ricibi pa gradicimentoe bofon di mundoe.

Un diez minuut por a pasa asina, ora nos a boela un abia otro. For di toer wagen a sali un gritoe pa auxilio — ferrocarril a kita for di reel i algun wagen a cai.

Un fortuna koe di mas tantoe pasagero a bini liber coe spantoe sol, pero algun tabata bon heridar.

Denter di nan e jonkman, el a kibra pia i su cabez tabata heridá.

Station no tabata muchoe leew, nos a hiba e heridornan te aja i a manda busca un dokter.

Entre tanto e soeur no a sinta ketoe el a doena toer di promer judanza, el a limpia cabez di e jonkman, el a juda dokter mara su pia i ora dokter a bisa koe el tabatin miedoe koe den anoche le bira pejor, el a bisa koe le keda waak cerca djele.

Mi mes tabata sigi mi camina. Dia siguiente mi a lesa den courant koe banquero M. a moeri den anoche. Su jioe no por a haci mas koe primi ariba su cara frioe laatste bezo di amor.

Asina generosidad Christiana ta toema venganza.

Deze ambassadeur, gedurende het laatste tiental jaren van zijn leven vertegenwoordiger van het mohammedaansche Turkije aan het protestantsche engelsche Hof, was een Katholiek. Door zijn katholieke ouders in den waren godsdienst opgevoed, is hij, ondanks een tegenstrijdige omgeving, een trouw Katholiek gebleven tot in de ure des doods.

Pruisen was zijn vaderland, zijn ouders waren Italianen, in de Levant heeft hij zijn grootste vermaardheid verworven, in Italië en Rusland heeft hij gewerkt en in Engeland den roem van zijn diplomatiek leven bekroond. Een wereldburger, die, onder welke natie hij ook verkeerde, met welke lieden hij ook omgang had, beginselvast bleef en zich-zelven gelijk. Een man van buitengewone bekwaamheden, van zeldzaam diplomatisch talent en regeeringsbeleid ook, hetgeen hij tien jaren als gouverneur van den Libanon bewezen heeft. Fransch, Turksch. Italiaansch en Engelsch vloeiend sprekende, geacht en geëerd in al de kringen, waarin hij heeft verkeerd, werkende zoo lang het dag was, heeft hij eindelijk, op den hoogen leeftijd van 85 jaren, het moede hoofd ter ruste gelegd.

Telegrammen van condoleance zijn aan het sterfhuis ingekomen van Z. H. Leo XIII, den prins van Wallis, lord Salisbury, den sultan van Turkije, den keizer van Rusland, den duitschen Keizer e. a. De plechtige uitvaart van Rustem Pacha werd gehouden in de St. Jacobuskerk op het Spaansche Plein te Londen, en het getal hooggeplaatste personen, die de H. Mis bijwoonden, bewees hoeveel vrienden deze steeds zeer teruggetrokken levende ambassadeur had.

Rustem Pacha, m. a. w. hertog Rustem (de oostersche titels van Pacha, Effendi en Bey komen zoo omstreeks overeen met ons: hertog, graaf en baron) werd in het jaar 1810 te Hamburg geboren uit italiaansche ouders, die zich daar gevestigd hadden; zijn familienaam is Mariani. Zijn jongelingsjaren bracht hij door in Italië, Frankrijk en Turkije, en op tamelijk jeugdigen leeftijd verkreeg hij den post van tolk bij Nedjib Pacha, die in 1836 werd uitgezonden met de noodige militaire macht om Ali Pacha, gouverneur van Tripoli in Barbarije, die tegen zijn souverein in opstand was gekomen, tot plicht en rede te brengen. Uitmuntende door bekwaamheid, tact en oordeel, werd hij in 1848 benoemd tot secretaris van Fuad-Effendi, toen deze te Boekarest te onderhandelen had over de gemengde turksche en russische bezetting van Moldavië en Wallachije. Eenige jaren later, in 1854, vergezelde hij denzelfde op diens zending tot pacificatie der turksche grensgewesten Epirus en Tessalonica. Bij zijn terugkeer te Constantinopel werd hij benoemd tot referendaris bij het departement van Buitenlandsche Zaken en was de stichter van het „ bureau van buitenlandsche correspondentie," hetwelk thans nog bestaat.

In 1856 werd Rustem Bey benoemd tot zaakgelastigde aan het Hof van Turijn en bleef, later bevorderd tot minister-resident en gezant, veertien jaar lang in Italië. In 1870 was hij belast met een speciale zending aan den Paus ter gelegenheid van het Vaticaansche Concilie en deed het zijne tot oplossing van verscheiden vraagstukken, wat betreft den toestand van de christen gemeenten in Turkije en het onbelemmerd bijwonen door de oostersche bisschoppen van genoemde kerkvergadering. Eenige maanden later werd hij benoemd tot ambassadeur te St.-Petersburg, welken post hij drie jaar bekleedde.

Daarna werd hem de zeer hachelijke betrekking van gouverneur van den Libanon opgedragen, waar hij tien jaar lang verbleef, zijn moeilijke plichten vervullende op een wijze, die hem een europeesche vermaardheid van regeeringsbeleid, rechtvaardigheid en billijkheid verwierf. Zijn gezondheid had onder deze taak eenigszins geleden, zoodat hij op verzoek geruimen tijd op non-activiteit werd gesteld. In het najaar van 1885 werd hij benoemd tot ambassadeur te Londen, ter vervanging van Musurus Pacha, die gedurende een tijdperk van 34 jaren de Porte aan het Hof van St. James had vertegenwoordigd en als een onovertrefbaar diplomaat bekend stond. Rustem Pacha toonde echter dat hij niet alleen zijn evenknie was, doch hem zelfs overtrof. Dit kon getuigd worden van een grijsaard van 75 jaren, die met de energie en den *public spirit* van een jongsmensch een nieuwen post aanvaardde, zijn diplomatische werkzaamheden met nauwgezetheid vervulde en een getrouw bezoeker was van vergaderingen en lezingen, die de behartiging van sociale belangen ten doel hadden.

Rustem Pacha is ongehuwd gestorven; behalve in de diplomatische, geleerde en sociologische wereld was hij weinig bekend; waar zijn plichten hem niet riepen hield hij zich met de wereld niet op.

Men kent de hulde, die lord Salisbury, toen de turksche ambassadeur op zijn sterfbed lag, hem bracht. Salisbury getuigde in een openbare vergadering, dat Rustem zich een naam had veroverd onder de staatslieden van Europa; dat hij de man was, die toen hem het gewest van den Libanon werd toevertrouwd, dat hopeloos door oneenigheden verscheurd scheen, vrede en rust wist te brengen bij een bevolking, die erop uit was geweest elkaar gewapenderhand te verdelgen. „Indien hij," zoo sprak Salisbury, „gouverneur ware geweest van Armenië, zou Europa niet zijn opgeschrikt door al die berichten van gruwel en schrikbewind. Indien de Sultan omringd ware door mannen als Rustem Pacha, zou de oostersche quaestie niet opgelost behoeven te worden door de moeilijk samenstemmende actie van vreemde Mogendheden, doch een oplossing vinden door de vanzelf sprekende werking eener zich-zelve bewuste monarchie, steunende op bekwame en energieke hoofdambtenaren. Mannen als Rustem Pacha zie ik, helaas, in Turkije niet meer."

Met eerbied staat men aan het graf van dezen doode, wiens buitengewone loopbaan tot navolging noopt, die, door de omstandigheden des levens in zeer verschillende omgevingen geleid, tot in de jongste ure trouw gebleven is aan de stemming, welke hem bezielde, toen zijn vrome moeder hem het eerste gebed leerde stamelen en hem de eerste les gaf in den Roomschen Cathecismus.

NIEUWSBERICHTEN.

CURACAO.

— Bij de op den 11n. December jl. gehouden verkiezing van een landraad op het eiland St. Eustatius, ter vervanging van wijlen den Heer *W. H. de Geneste*, is de Heer *T. G. Groebe*, als zoodanig gekozen.

— De Nederlandsche paketschoener "Gouverneur van den Brandhof" vertrekt Woensdag den 15n. dezer, naar de eilanden Saba, St. Eustatius en St. Martin N. G.

De mails worden op den vertrekdag om 2 uur des namiddags gesloten.

— Het paketvaartuig "Gouverneur van Heerdt" zal instede van Maandag den 13n., Dinsdag den 14n. dezer van hier naar Aruba vertrekken.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

Karel Haseth, Virginia Jesurun, Elena Dolores y Escaris Gonzalez, J. M. Rivas Mundarain, A. G. Donnelly, Vitonicola Di Guglielmo, Abraham Hasboünn & Co., Maria A. Monsanto, Morgan Noll, Abraham I. Dovale, Thomas Henriquez, Julien Prins, Rafael Bethencourt, Narciso Parra Alcala 2, Pilar Bethencourt, Miguel Bethencourt, A. Bethencourt é hijos, L. Jackson.

— De Heer J. F. Boskaljon, onderofficier bij ons Garnizoen, is, naar wij met genoegen in *De Vrijmoedige* lazen, tot kapelmeester van het militaire muziekkorps benoemd.

— Tegen de laatste dagen der loopende maand zal het materieel van den aan de Overzijde der haven aan te leggen paardenspoorweg per Nederlandsche boot van den Koninklijken West-Indischen Maildienst alhier worden aangebracht. Met de werkzaamheden van den aanleg zal dan dra een aanvang worden gemaakt.

De Vrijmoedige.

Cuba. — Van Madrid uit wordt medegedeeld (16 Dec.) dat Gomez en Maceo door den Spaanschen generaal Oliver bij Mabujina zijn overwonnen.

— Spaansche soldaten, 72 in getal, die op fourage uit waren, werden overvallen door een afdeeling van 800 Cubanen, voor wier overmacht zij ondanks hun dapperen tegenstand moesten bukken. Slechts vier Spanjaarden ontkwamen door de vlucht aan de krijgsgevangenschap.

— Blijkbaar uit andere bron is het volgende bericht:

Bij Palmarita in het district Ramon de las Yaguas is een woedend gevecht geleverd tusschen 1200 Spanjaarden en 3000 Cubanen. De laatsten overwonnen, in weerwil van hun ontoereikende bewapening en uitrusting. Veinzende te vluchten lokten zij de Spanjaarden in een hinderlaag, en richtten een vreeselijke slachting onder de vijanden aan.

— Eindelijk is nog een groote veldslag geleverd in de provincie Puerto Principe. Na zeven uur strijdens moesten de opstandelingen het tegen den vijand afleggen.

— Het gerucht, als zoude Spanje het eiland Cuba aan Engeland willen verkoopen, wordt officieel tegengesproken.

Venezuela. — Het blijkt, dat de boodschap van president Cleveland aan het Congres, waarin hij de Monroe-leer op het Guyaansche geschil toepaste, in Engeland een boozen indruk heeft verwekt. In Venezuela is men er echter des te blijder om en worden de Amerikanen druk gefêteerd.

Naar luid van de laatste berichten uit Amerika toonden de Europeesche Staten, voorzoover uit de daar verschijnende hoofdbladen valt af te leiden, zoo al geen vijandelijke gezindheid dan toch eenige onverschilligheid tegenover Engeland. De toon van het Russische officieele orgaan *Nova Vremja* klinkt bijna dreigend. Frankrijk heet het verder, is bereid zich met de Russische diplomatie te vereenigen om de staatkunde van de Vereenigde Staten te steunen. Gelukkig heeft de Czaar echter de gerustst ellende meening geuit, dat het niet tot een oorlog zal komen.

De Fransche *Temps* oordeelt, dat de Europeesche Staten die in Amerika belangen hebben te beschermen, zelve te machtig te zijn, om in een onderling verbond tegen de Monroeleer steun te zoeken.

De *Westminster Gazette* zegt, dat èn Salisbury èn Cleveland in hun verklaringen te ver zijn gegaan dan dat er nog aan terugtreden te denken zou vallen.

Volgens een telegram uit Frankfort heeft de bankier Morgan een syndicaat gevormd, hetwelk den Ver. Staten een leening voorstelt van 200,000,000 dollars à 4%, in dertig jaar aflosbaar.

De bekende Amerikaansche geschiedschrijver en staatsman Lodge hield onlangs eene rede, ten gunste van de Monroe-leer.

— Te Caracas, Valencia en Pto. Cabello hebben talrijke arrestatiën plaats gehad. Men beweert, dat de Venezuelaansche regeering een decreet zal uitvaardigen, bepalende, dat op allen, die gedurende het bestaande conflict met Groot-Brittanië, opstand plegen of verwekken, de doodstraf zal worden toegepast.

Men wil, dat Engeland van Britsch-Guyana uit eerstdaags de vijandelijkheden tegen Venezuela openen zal.

BUITENLAND.

Rome. — In het begin der vorige maand werd in het Vaticaan, met de eerebewijzingen zooals voor een regeerend vorst gebruikelijk zijn, Zijne Koninklijke Hoogheid groothertog Karel Alexander van Saksen-Weimar-Eisenach ontvangen, die een bezoek bracht aan Z. H. Paus Leo XIII, dat een half uur duurde.

De groothertog, die, zooals men weet, gehuwd is met prinses Sophie der Nederlanden, zuster van wijlen onzen koning Willem III, en Lutersch is, bracht den ochtend verder door met het bezichtigen van de musea en galerijen van het apostolisch paleis.

— De Advent-predikaties werden dit jaar voor den Paus, de kardinalen, aartsbisschoppen en de heeren van het Pauselijk hof weer gehouden door pater Paolo da Pieve di Cotrone, van de Minderbroeders Capucijnen, apostolisch prediker.

Tot vreugde van den Pauselijken adel heeft kardinaal Sancha y Nervas, die in het jongste consistorie den hoed ontving, de oude kardinaalsreceptie weer ingevoerd. Hij ontving in de salons van het Spaansche gezantschap. Verscheidene Italiaansche kardinalen, de gezanten van Frankrijk, België, Pruisen, Rusland en Brazilië, de voornaamste leden der Spaansche kolonie en tal van Romeinsche patriciërs waren opgekomen.

Italie. — Evenals Venetië hebben verscheidene andere steden, o. a. Bologna, de cursussen in de godsdienstleer op de openbare scholen hersteld. Sinds de eenheid van Italië waren die cursussen niet meer gegeven.

— De strijd in de Italiaansche Kamer over de beste wijze van kerkvervolging duurt nog altijd voort. De heeren anti-clericalen zijn het zelven oneens. Gelijk de afgevaardigde Fortis deed opmerken, zijn er drie stroomingen: eene, en deze wordt door Imbriani geleid, wil met behulp van het gewone bestaande recht te werk gaan; eene tweede, en hiervan is Mazza de leider, wil krachtiger optreden volgens de beginselen van 1789; en een derde groep wil niets ontzien, zij wil "forsche politiek."

Met andere woorden, zij wil den openlijken Cultuurkamp. Fortis duidde deze groep niet nader aan; hij zeide alleen, dat zij talrijk is. Hij had kunnen zeggen: het zijn de leden en slaven der oppervrijmetselarij. Wat deze in haar schild voert, daarvan heeft Bovio, een berucht 33er, blijk gegeven, toen hij in zijne hoedanigheid van Kamerlid voorstelde de bisschoppen van hunne inkomens te berooven en — voegde hij er huichelachtig bij — deze onder de lagere geestelijkheid te verdeelen.

De bokspoot steekt hier weer onder den mantel uit. Men wil trachten de lagere geestelijkheid ontevreden te maken en haar te lokken met uitzicht op geldelijken steun. Om dit geld te geven — Italië zelf bezit het niet — zou het bij de bisschoppen uit stelen gaan! En als dezen dan van hunne tijdelijke hulpmiddelen zijn beroofd, hoopt de Loge de herders te zien verzwakken en misschien verdwijnen en zoo gemakkelijker de kudde meester te worden.

Die toeleg zal echter niet gelukken. Dergelijke middeltjes zijn al meer beproefd — en hebben meer gefaald. De Italiaansche geestelijkheid staat te hoog, om zich te laten omkoopen. Maar zooals de waard is vertrouwd hij zijn gasten; daarom denken de Italiaansche schootsvelletjes er anders over.

— De abdij Pontida, in het diocees Bergamo, die sedert 1798 verwereldlijkt was, zal aan hare oorspronkelijke bestemming worden teruggegeven. Benedictijnen van Monte Cassino zullen ze betrekken. Deze abdij heeft eene historische beteekenis; daar deed de groote Paus Alexander III door de Lombardische steden het bondgenootschap teekenen, dat de Duitscher uit Italië dreef en Frederik Barbarossa noodzaakte vrede te sluiten en den Paus te erkennen.

Duitschland. — Het voorstel van het Duitsche Centrum tot intrekking der Jezuïetenwet is thans niet onmiddellijk na de opening van den Rijksdag ingediend zooals verleden jaar, toen het, om die reden de eerste plaats bekwam onder de ontwerpen, krachtens het recht van initiatief ingediend. De indiening zal vooreerst ook niet geschieden, en de reden daarvan is de volgende.

Verleden jaar, werd het ontwerp

door den Rijksdag aangenomen en ter bekrachtiging naar den Bondsraad gezonden. Van dit lichaam, dat men de eerste Kamer van het Duitsche Rijk zou kunnen noemen, is nog geen officiëel antwoord ingekomen omtrent zijne beslissing. Men weet alleen, dat hij de Jezuïetenwet naar de secties verwezen heeft tot onderzoek.

De Bondsraad schijnt de wet niet te willen bekrachtigen maar ze wegens de herhaalde uitdrukkelijke gezindheid van den Rijksdag ook niet durven verwerpen, zoodat hij thans uitkomst zoekt in een op de lange baan schuiven. Daarbij zal het Centrum zich echter niet stillekens neerleggen. De kwestie raakt daarmee volstrekt niet van de baan, en de Katholieke partij in den Duitschen Rijksdag zal hare belofte, om de zaak zoolang telkens opnieuw aan de orde te stellen, tot zij voldoening heeft bekomen, gestand doen. Zij is nu zelf in gunstiger positie gekomen; kon zij vroeger slechts elk jaar het vraagstuk aan de orde stellen, nu heeft zij het recht elk oogenblik de verbonden regeeringen te interpelleeren over den stand der zaak. De beraadslagingen van den Bondsraad geschieden nl. niet in het openbaar zooals die van den Rijksdag.

En mocht de Bondsraad een afwijzend besluit nemen, dan zal het Centrum zijn voorstel opnieuw bij den Rijksdag indienen en ongetwijfeld een nog verpletterender meerderheid ervoor bekomen, dan de bei de vorige malen het geval was.

Frankrijk.—Tot nadere toelichting van het feit, dat de staatsschuld van Frankrijk voor meer dan *f* 400 drukt op iederen burger van dit land van vrijheid, gelijkheid en broederschap, kan dienen, hetgeen de *Vraie France* ons mededeelt.

In 1887 was het budget 29 millioen,— nu 340 millioen. Toen deed de conversie der 4½ pCt. leening de lasten met 65 millioen verminderen. De uitgaven zijn dus in 1896 500 millioen meer dan in 1887.

De heer Cochery rekent uit, dat in het vervolg de lasten *ieder jaar* 60 millioen zullen stijgen. Zeer aangenaam voor de burgers!

Sinds 1887 stegen de belastingen met 172 millioen; 1896 zal er weder een verzinnen, die 40 nieuwe millioenen in kas zal brengen.

Het budget is nu 922 millioen hooger dan in 1876.

Reeds in 1885 stelde de rechterzijde een bezuinigingsplan voor van 300 millioen; het werd nooit aangenomen. En om goede redenen!... Zie maar eens:

In het ministerie van financiën alleen zijn de bureaucratische uitgaven in 20 jaar vermeerderd met 27 millioen (!!!)—in het ministerie van binnenlandsche zaken met 10 millioen;— oudtijds waren de ministeries van openbare werken, handel en landbouw één departement, kostende 95 millioen per jaar; nu zijn het er drie, kostende ... 541 millioen! Dus 417 millioen meer!

In 1870 ontvingen de ambtenaars samen 294 millioen.... nu 517 millioen. En men vraagt nog, waarom de ministeries, met heel hun sleep, elkander zoo snel opvolgen in Frankrijk! Wie zou niet eens willen medeëten uit den schotel? "Het verschil tusschen de budgetten van weleer en die van thans," zegt de *Vraie France* terecht, "is de prijs, die betaald moet worden voor politieke omkooperij."

Waarlijk zoo'n republiek doet watertanden! Leve de vrijheid, gelijkheid en broederschap!! Leve de zegeningen der loge!!!

—President Felix Faure heeft de nieuwbenoemde kardinalen Perraud en Boyer ontvangen, om hun plechtig de roode barret uit te reiken. De ceremonie had plaats in de kapel van het Elysée, waar de Pastoor der Madeleine de H. Mis opdroeg.

Engeland.—Hoopte men tot vóór korten tijd, dat de geloovigen van alle gezindten in Engeland zouden kunnen samengaan tot een behoorlijke oplossing der schoolquæstie en het gelijk stellen der bijzondere school met de Staatsschool thans schijnt het, dat de samenwerking ernstig gevaar loopt.

In het adres, dat de Anglikaansche deputatie, met den aartsbisschop van Canterbury aan het hoofd, onlangs aan lord Salisbury en den hertog van Devonshire heeft overhandigd, en ook in de toespraak, door den aartsbisschop bij die gelegenheid gehouden, is er nadruk op gelegd, dat de Anglicanen, waar zij voor hunne scholen verhoogd staatssubsidie vroegen, daarmede niet bedoelden, de vrijwillige bijdragen, tot nog toe voor die scholen opgebracht te laten vervallen. Integendeel verklaarden de Anglicanen zich bij monde van hun geestelijk hoofd bereid, desnoods tegenover dat verhoogde staatsubsidie een zeker bedrag aan vrijwillige inschrijvingen te waarborgen.

Door deze verklaringen zien de katholieken zich genoopt, zich op dit punt van de Anglicanen af te scheiden. In een nieuw adres, door kardinaal Vaughan uit naam van de katholieke bisschoppen van Engeland en Wales onderteekend, toonen zij aan, dat zij niet langer uit eigen beurs voor hunne scholen kunnen betalen en dat met zulk een bezwarende voorwaarde een verhoogd staatssubsidie als beëindiging van den schoolstrijd voor hen onaannemelijk zou wezen. De Anglicaansche Kerk, met den onmetelijken rijkdom harer belijders, moge jaarlijks meer dan 600,000 pd. st. voor hare scholen kunnen opbrengen, de katholieken die voor het grootste deel armen onder hunne geloofsgenooten tellen, kunnen ook voor een veel geringer bedrag niet langer borgstaan. Integendeel eischen zij voor zich, dat de nieuwe wet voor het wereldlijk onderwijs in hunne scholen evenveel geve als voor dat in de Boardscholen. Het adres noemt op, waaraan de katholieken reeds moeten betalen: voor de opleiding van hun priesters, het bouwen van scholen, kerken, enz. Waar zij niets eischen voor den grond, de gebouwen en de administratie van hunne scholen, achten zij de volle betaling van het onderwijs een matigen eisch, vergeleken bij de Nonconformisten, die door de School-Boards schoolpaleizen, een kostbare administratie en godsdienstonderwijs naar hun smaak hebben verkregen. Het adres haalt het voorbeeld aan van Ierland, waar de Staat het geheele onderwijs in katholieke en protestantsche scholen betaalt, en Engelland en Schotland, waar dat gebeurt in katholieke en protestantsche armenscholen en in ambachtsscholen.

Wat het toezicht van de burgerij betreft, zijn de katholieken bereid bij de commissarissen, die het bestuur hunner scholen terzijde staan, uit de ouders hunner leerlingen vertegenwoordigers te kiezen, en ingeval hunne scholen ook uit gemeentelijke belastingen worden gesubsidieerd nog een door den graafschapsraad te kiezen vertegenwoordiger.

De houding, door onze Engelsche geloofsgenooten aangenomen, is alleszins correct en hunne eischen zijn de billijkheid zelve. Men mag de ouders niet dwingen hetzij dit middellijk of onmiddellijk geschiede, hunne kinderen te zenden naar scholen, waarvan zij niet zijn gediend. Er wordt eenvoudig *gelijkheid* van recht gevraagd en dit is niets te veel gevergd.

—De Europeesche couranten vermelden het volgende over het geschil tusschen Engeland en Venezuela: De Venezuelaansche gezant te Washington heeft met den staatssecretaris van buitenlandsche zaken Olney een langdurig onderhoud gehad over de Engelsche nota van antwoord. Men beweert dat Olney metterdaad voorschrijft, wat Venezuela aan Engeland moet zeggen.

Naar de *Times* uit Caracas verneemt, is het ultimatum van Engeland daar aangekomen, maar de bewindslieden houden den inhoud geheim. Er heerscht geen verbittering tegen de Engelschen te Caracas. De opstand in de provincie heet volkomen gedempt te zijn.

—Op 66jarigen leeftijd is overleden de bekende Engelsche journalist George Augustus Sala, medewerker, sinds lange jaren, van de *Daily Telegraph*, voor welk blad hij menigmaal o. m. in den Amerikaanschen burgeroorlog, als oorlogscorrespondent optrad. Weinigen kenden het moderne Babylon, Londen, zoo goed als hij, en een aantal zijner werken zijn dan ook aan Londen, voornamelijk aan het nachtleven gewijd. Tot zijn werken behooren een aantal biographische, o. m. over Louis Napoleon en enkele novellen, waarin stijl en humor aan Dickens herinneren. Zijn collega's erkennen dat hij behoorde tot de eersten onder hen. Hij was een goed katholiek en als zoodanig is hij gestorven.

—De beweging in Engeland, om meer geldelijken steun te verkrijgen voor andere scholen, dan die waar de Anglicaansche Staatsgodsdienst wordt beleden, heeft eenen helper en bondgenoot gevonden, en dit van eene geheel onverwachte zijde.

Niemand minder dan de *lord chief justice*, de lord opperrechter van Engeland, heeft zich geschaard in de rangen van diegenen, welke recht eischen voor de Katholieke scholen.

Lord Russell of Killowen, zooals hij thans heet, is onzen lezers wellicht beter bekend dan sir Charles Russell, onder welken naam hij zich, als Engelands meest beroemde advocaat, eene faam verwierf, die ook buiten de grenzen der Britsche eilanden gegaan is.

Ofschoon hij Katholiek was, werd hij, bij den dood van lord Colerige, door zijne liberale partijgenooten tot *lord chief justice* benoemd, en het was zeker wel de eerste maal sedert de afscheuring van Engeland van de Roomsche Kerk, dat een Katholiek de hoogste plaats in de magistratuur bekleedde.

Zijn lordschap heeft thans getoond, dat hij meer Katholiek van godsdienst dan liberaal in politiek is, en deze moedige houding heeft niet nagelaten de radicalen in zijne partij te doen uitvallen tegen de redevoering, door hem uitgesproken op de meeting der *Catholic Social Union*, gehouden in *St. James Hall* onder voorzitterschap van kardinaal Vaughan.

Lord Russell bracht er eene warme hulde aan de Engelsche Katholieken, die, zooals in andere landen, zich de grootste opofferingen getroosten voor het onderwijs, maar hij noemde het eene onrechtvaardigheid, dat de Staat niet beter de Katholieke scholen ondersteunt. De Katholieken hebben op de ondersteuning evenveel recht als de andersdenkenden des lands.

—Justin Mac Carthy, leider der nationalistische partij in het Lagerhuis, verklaarde uit naam van al de Iersche afgevaardigden, zoowel Parnellisten als Nationalisten, Protestanten en Katholieken, dat zij als één man in het Lagerhuis bij de begrooting van onderwijs de eischen der Katholieken zullen steunen.

Opmerkenswaardig was het, dat op die meeting een ander invloedrijk Katholiek, de hertog van Norfolk, zich aan de zijde van kardinaal Vaughan bevond. De hertog is, zooals men weet, in de politiek een conservatief en maakt als minister der posterijen deel uit van het kabinet-Salisbury. Hij stond hier met zijne politieke tegenstanders, zooals lord Russell en Mac Carty, op één tribune, om, als Katholiek, voor hetzelfde idée te strijden.

Spanje.—Te Madrid heeft 9 December een groote protest-demonstratie plaats gehad tegen de in het gemeentelijk bestuur ontdekte knoeierijen.

Alle winkels waren gesloten. Een ontzaglijke menigte begaf zich naar het terrein voor de betooging bestemd: de gendarmes hielden alle straten afgezet. Alles liep zonder ongeregelheden af.

Dit krachtig protest pleit voor den eerlijkheidszin der Madridsche bevolking.

Turkije.—Eindelijk, Dinsdag 10 December om 10 uur, is te Constantinopel de verordening of „Irade" van den Sultan verschenen, waarbij aan de mogendheden verlof wordt gegeven ieder nog een oorlogsschip door de Straat der Dardanellen te laten passeeren ter verdubbeling van het aantal wachtschepen in de Zee van Marmora. Gewillig kan men niet zeggen, dat het gegaan is; veeleer zoo niet gedwongen, dan toch allerslerkst gedrongen. 't Laatst was de Russische gezant, Graaf Nelidoff, nog bij den Sultan, om hem te verzekeren, dat hij en vijf andere gezanten er inderdaad bij moesten blijven de toelating van een tweede schip te verlangen. Namens zijnen meester, den Czaar, deed hij een beroep op den Sultan, om het gevraagd verlof te bewilligen. Het is derhalve thans geschied. Had de Sultan verder in zijn weigeren of in zijn uitstellen volhard, dan zouden de nieuwe schepen eenvoudig den doorgang door de Dardanellen hebben geforceerd, daarbij ondersteund door de in de Turksche wateren op het oogenblik bijeengetrokken vreemde eskaders. Er loop een gerucht, dat Armeniërs te Constantinopel eene nieuwe manifestatie voorbereiden. Verder wordt verzekerd, dat verscheidene officieren, tot de jong-

Turksche partij in verbinding staande, de vlucht hebben genomen.

— Said-pacha, de vorige groot-vizier, van wien werd verteld, dat hij weldra weer in zijn ambt zou worden hersteld, daar de Sultan den tegenwoordigen groot-vizier wil ontslaan, heeft heimelijk zijne woning verlaten en een schuilplaats gezocht ten huize van den Engelschen gezant, sir Philip Currie. Saidpacha ging daartoe over, omdat hij vreesde, dat de Sultan hem in hechtenis wilde laten nemen. De Sultan heeft tot dusver te vergeefs gepoogd Said-pacha te bewegen naar zijne woning terug te keeren. De minister van Buitenlandsche Zaken, Tewfik-pacha, bracht Said een bezoek en beloofde hem, dat hem geen leed zou geschieden. Daarna had Tewfik ook een onderhoud met sir Philip Currie en verzocht hem zijn invloed aan te wenden, opdat Said het gebouw der Engelsche legatie zou verlaten. De gezant antwoordde, dat hij aan dit verzoek geen gehoor kon geven.

Het geval heeft te Constantinopel groote sensatie verwekt. De gezanten hielden eene bijeenkomst ten huize van den Franschen gezant, den heer Cambon, ten einde over den toestand te beraadslagen. Zij besloten geen pressie op Said-pacha uit te oefenen. Deze is echter later naar zijn woning teruggekeerd. Het gevaar voor zijn leven en vrijheid schijnt dus geweken.

— Toen de Sultan Vrijdag 6 Dec. uit de moskee terugkeerde, gelukte het aan een man in Turksche kleeding die een verzoekschrift in de hand hield, door het troepencordon te dringen. De man naderde het rijtuig des sultans maar werd dadelijk gegrepen. De Sultan dacht niet anders of het was op zijn leven gemunt, en werd bleek van schrik. De inhoud van het verzoekschrift is niet bekend.

— Het gerucht van een complot tegen den Sultan wordt bevestigd. Drie dignitarissen van het paleis moeten in den Bosporus verdronken zijn, omdat zij een poging hadden gedaan den Sultan door middel van reukwerken te vergiftigen.

— Van Turksche zijde wordt het volgende medegedeeld. Een zeker aantal Armenische oproermakers, vermomd en gewapend met Herry-Martini-geweren, hebben in den omtrek van Salikar Daghi (Sivas) 14 Muzelmansche reizigers aangevallen, van wie zij 5 gevangen hebben gehouden. De 9 anderen hebben zich kunnen redden. Deze boosdoeners hebben ook 11 Muzelmansche gevangenen medegevoerd, waarvan 2 vrouwen uit de omliggende gehuchten. Zij hebben met de meeste wreedheid de 9 mannen geworgd, na hun de ooren te hebben afgesneden en de oogen te hebben uitgerukt; de twee vrouwen hebben zij medegenomen. Deze gruwelijke daad is door de Armenische oproermakers alleen kunnen geschieden, met het doel de Muzelmansche bewoners uit te lokken tot gelijke misdaden om zoodoende de openbare opinie te bewerken.

De Turksche autoriteiten waken er voor dat zulke gruwelen niet meer gebeuren.

— De Armeniërs van Aintab hebben het water vergiftigd, hetwelk moet dienen voor het gebruik der inwoners van deze stad.

V. S. van N. Amerika. — Een van zijn intieme vrienden, de bankier Elias Benedict, heeft dezer dagen aan het Amerikaansche publiek de mededeeling gedaan, dat president Cleveland vast besloten is zich niet meer candidaat te stellen voor den hoogen post, dien hij thans bekleedt. In 1884 voor den eersten keer gekozen, werd hij 1888 geslagen door den candidaat der republikeinen Harrison; vier jaar later echter behaalde hij opnieuw de overwinning en nam hij ten tweede male zijn intrek in het Witte Huis. Maar thans schijnt hij dan ook oververzadigd van den lust om te regeeren, en de tegenwerking, welke hij in den laatsten tijd bij zijn eigen geestverwanten heeft gevonden, is daaraan zeker niet vreemd. De wijziging van het tarieven-stelsel en de quaestie der vrije aanmunting hebben zware moeilijkheden over zijn hoofd gebracht. Een groot deel der democraten bestreed zijne denkbeelden en plannen en men stelt hem thans botweg aansprakelijk voor den tegenspoed bij de jongste verkiezingen door de partij geleden. Het verwijt is onverdiend, maar waar de hartstocht in 't spel komt, blijft de onrechtvaardigheid nimmer uit. Zeker is het, dat thans voor een aantal democraten geen grooter vijand bestaat dan....Grover Cleveland, de man met zijn smetteloos verleden, zijn degelijk bestuur, zijn onkreukbare trouw. Een sterk bewijs daarvan werd dezer dagen geleverd op een politieke vergadering te Minneapolis In de zaal waar deze vergadering gehouden werd, hing een portret van den president, maar....met het gezicht tegen den muur! En toen Cleveland's naam werd genoemd, ging onder de aanwezigen een afkeurend gemompel, ja zelfs een gejouw op. Een der sprekers was de heer Hill, die zich in heftige taal over den president uitliet en na gezegd te hebben, dat deze „niet alleen de democratische partij vertegenwoordigde", de politiek der regeering aanwees als de voornaamste oorzaak der jongste nederlagen. Men heeft hierbij echter in 't oog te houden, dat Hill een oude tegenstander van Cleveland is en vier jaren geleden met hem naar het presidentschap dong. Dit verklaart ook hoe de senator van een staat (New-York) welke tegen de vrije aanmunting van zilver is opgekomen, zich in de bestrijding van den president bij de zilverpartij kan aansluiten.

Trouwens, het is niet de eerste maal, dat de heer Cleveland aan bestrijding aan de zijde zijner geestverwanten blootstaat. De groep van Tamany-Hall, wier meer dan zonderlinge praktijken hij niet billijkt, liet hem nimmer met rust. Maar nooit was het aantal bestrijders zoo groot, noch de aanval zoo scherp. En men kan het dus waarlijk een deugdelijk staatsman niet euvel duiden, dat hij zich voorgoed uit het bestuur wil terugtrekken. Wanneer zijn tijd van aftreden gekomen is, zal hij, zegt men, een reis door Europa maken, om zich daarna niet meer met de politiek in te laten, maar al zijne krachten te besteden aan de opvoeding zijner drie dochtertjes en zijne bezigheden als advocaat.

VERSCHEIDENHEDEN.

„Woorden, in water geschreven" — dit was tot dusver wel eens als beeldspraak gebezigd, om de vergankelijkheid en nietigheid van het menschelijk streven te kenschetsen. Edoch, die beeldspraak zal uit het spraakgebruik moeten verdwijnen, want in water geschreven woorden zijn thans in dienst gesteld van de alles voor zich opeischende reclame.

In een Fransch tijdschrift wordt bericht, dat de Zwitsers onlangs op het merkwaardige denkbeeld gekomen zijn, den bodem hunner meren als advertentie-pagina aan te wenden.

Men legt op den bodem van het meer aanplakborden, die op gecementeerde en met lak overtrokken planken zijn aangebracht. De gele of witte letters komen op den zwarten achtergrond uit, en door de wet van de straalbreking komt haar beeld op de oppervlakte van het water te voorschijn. Het meer van Genève wordt op deze wijze reeds aan de reclame dienstbaar gemaakt; de andere schilderachtige meren van Zwitserland zullen weldra ook aan de beurt komen, en misschien is de tijd niet ver meer, waarop geheel Zwitserland een reusachtig aanplakbord, de laatste bladzijde van eene courant, geworden zal zijn.

—

Uit het programma van een landbouwtentoonstelling:

10 uren : Aankomst van het vee.
11 „ : Ontvangst der eereleden.
12 „ : Gemeenschappelijk middagmaal.

—

In drift. Onderwijzer, vol kwaadheid tot een schooljongen, die het geleerde niet begrijpt: „Lomperd; was ik er niet, dan zou jij de grootste ezel op Gods aardbodem zijn!"

BUSQUEMOS LA VERDADERA CAUSA

Durante el escesivo frío del último invierno, se encontraron en Londres muchas personas muertas en sus propias casas. No había misterio alguno respecto á ninguno de los casos. Sin alimento, sin fuego. Esto esplicaba la triste historia. El enemigo que les había quitado la vida, era la *Pobreza*, el único malhechor que no está al alcance de la policía y de los jueces. Si estos rígidos cadáveres hubieran sido los de gente rica y de posición, cuanta no hubiera sido la excitación, que de moverse y correr la policía secreta; que de extensas columnas en los periódicos comentando tales casos; que avalancha de preguntas y teorías de todas partes, pues siempre la *causa desconocida* levanta y despierta el interés y la investigación. Sin embargo, cuan trivial es el caso de algunas personas muertas de hambre y de frío, aunque en si sea muy triste comparado con el problema, de las *causas desconocidas* de las *enfermedades*, lo cual barre diariamente multitudes de la raza humana en todas las estaciones. Véase un ejemplo:

"Por espacio de cuatro años," dice un corresponsal, "había sufrido grandes dolores en el estómago, en la cabeza, en los miembros todos y, más ó menos en cada parte de mi cuerpo. Perdí el apetito, y si tomaba alimento, no era ni por deseo, ni por gana, sino por la necesidad de tener que hacerlo así. Tenía un gusto desagradable en la boca, y después de comer sufría languidez, pesadez en el pecho y gran acedía en el estómago. Un fluido agrio me subía algunas veces á la garganta, con una sensación acre y ardorosa.

"Así pues, como es de inferir, tomaba el menor alimento posible, por lo que inevitablemente me puse débil y nervioso, á causa de la falta de alimento. Mi condición era muy complicada y alarmante. Si comía, el alimento me castigaba, como si el comer fuera una ofensa contra la naturaleza. Si *no* comía, caía en la debilidad y con los dolores, como si la dieta fuese una equivocación y un crimen.

"Y lo que más aumentaba mi ansiedad mental, era mi imposibilidad para conocer cual podría ser la *naturaleza y causa* de mi enfermedad. Estando pues ignorante de este punto vital, todos mis esfuerzos para conseguir alivio y curación, eran por consecuencia, esperimentos, hechos solamente á ciegas. Me sería imposible aunque á ello me viera obligado, espresar con palabras cuanto he sufrido.

"Hice uso de muchas medicinas sin ningun buen resultado, hasta habiendo descrito mi estado á Juan Villareal, empleado en la muy conocida droguería de Don José Rodriguez de esta localidad, dicho señor me recomendó, afortunadamente, que tomará el Jarabe Curativo de la Madre Seigel. Compré una botella inmediatamente y despues usé tres mas, teniendo el gran gusto de decir que su resultado fué notabilísimo. Bajo la influencia de este medicina (la cual merece indudablemente llamarse "*curativa*") los síntomas disminuyeron rápidamente y en poco tiempo mi enfermedad desapareció por completo, llevandose consigo, una tos muy pertinaz que me había molestado desde que era niño. Hoy soy uno de los más activos defensores del Jarabe Curativo de la Madre Seigel, y agradezco mucho á Vd. el haberlo introducido en España.

"También he aprendido por medio de la publicación que Vd. hace, que mi verdadera fermentación era indigestión ó dispepsia, y que varios dolores, fuera de los del estómago, eran producidos por la enfermedad de la comida en aquel órgano. Esta información, que resuelve el misterio que envuelve á tantas enfermedades dolorosas, será indudablemente de gran valor al público en general. (Firmado) Pedro Muñoz Rodriguez. Belmez, Enero 20 de 1895.

Solo tenemos que añadir, que el señor Rodriguez tiene razón en adoptar la teoría de su enfermedad esplicada en el pequeño tomo, cuyas copias enviamos gratis á cuantos las pidan. Al curar está prevalente enfermedad el Jarabe Curativo de la Madre Seigel, no solo hace desaparecer los sufrimientos, sino que tiene también (poniendo á las gentes en disposición de trabajar) á reducir la pobreza misma, entre aquellos que necesitan trabajar para hacerse de alimentos y de fuego en el hogar.

TYD-TAFEL.

DE STOOMSCHEPEN VAN "THE RED D LINE"

TUSSCHEN

NEW-YORK,

LA GUAYRA, PUERTO CABELLO, CURAÇAO, CORO EN MARACAIBO

1896	Caracas		Venezuela		Philadelph.ª		Caracas		Venezuela		Philadelph.ª	
Vertrekt van New York....	Jan.	4	Jan.	14	Jan.	23	Feb.	1	Feb.	12	Feb.	[illegible]
Komt aan te Curaçao	„	10	„	20	„	29	„	7	„	18	„	[illegible]
Vertrekt van „	„	11	„	21	„	30	„	8	„	19	„	[illegible]
Komt aan te Pto. Cabello	„	12	„	22	„	31	„	9	„	20	„	29
Vertrekt van „	„	13	„	23	Feb.	1	„	10	„	21	Maart.	2
Komt aan te La Guayra..	„	14	„	24	„	2	„	11	„	22	„	3
Vertrekt van „ ..	„	17	„	27	„	5	„	14	„	25	„	6
Komt aan te Pto. Cabello	„	18	„	28	„	6	„	15	„	26	„	7
Vertrekt van „	„	18	„	28	„	6	„	15	„	26	„	7
Komt aan te Curaçao ...	„	19	„	29	„	7	„	16	„	27	„	8
Vertrekt van	„	20	„	30	„	7	„	18	„	28	„	10
Komt La Guayra aan .... om passagiers en *Mails* aan wal te setten en in te nemen	„	21	„	31	„	8	„	19	„	29	„	11
Komt aan te New-York...	„	27	Feb.	6	„	14	„	25	Maart.	6	„	17

Stoomschip Mérida.

Vertrekt van Curaçao....	Jan.	11	Jan.	21	Jan.	30	Feb.	8	Feb.	19	Feb.	28
Komt aan te Maracaibo....	„	12	„	22	„	31	„	9	„	20	„	29
Vertrekt van "	„	17	„	27	Feb.	5	„	15	„	25	Maart.	7
Komt aan te Curaçao......	„	18	„	28	„	6	„	16	„	26	„	8

De Stoomschepen van deze lijn zijn expresselijk in Philadelphia voor deze vaart gebouwd en hebben zeer geriefelijke kajuiten voor passagiers.

RIVAS, FENSOHN & Cia.,
Agenten.